

České vydání

Informace a oznámení

Ročník 66

4. ledna 2023

Obsah

II *Sdělení*

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Evropská komise

2023/C 2/01	Sdělení Komise – Peněžité sankce v řízeních o nesplnění povinnosti	1
2023/C 2/02	Bez námitek k navrhovanému spojení (Věc M.10944 – MITSUBISHI / HERE) ⁽¹⁾	17

IV *Informace*

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Evropská komise

2023/C 2/03	Úroková míra použitá Evropskou centrální bankou pro hlavní refinanční operace: – 2,50 % 1. ledna 2023 – Směnné kurzy vůči euru	18
2023/C 2/04	Shrnutí rozhodnutí Komise ze dne 10. ledna 2022 o zamítnutí své příslušnosti ve smyslu článků 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Věc C.1886 – Iliad – Článek 265 Výzva k jednání) (oznámeno pod číslem C(2022) 78)	19

II

(Sdělení)

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

SDĚLENÍ KOMISE

Peněžité sankce v řízeních o nesplnění povinnosti

(2023/C 2/01)

1. ÚVOD – ROZVOJ PŘIMĚŘENÉHO A ODRAZUJÍCÍHO PŘÍSTUPU

Smlouva o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) stanoví, že když Komise předloží Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) věc členského státu, který nesplnil povinnost, která pro něj vyplývá ze Smluv, může Soudnímu dvoru navrhnout, aby danému členskému státu uložil peněžité sankce ve dvou situacích:

- pokud členský stát nepřijal opatření, která vyplývají z dřívějšího rozsudku Soudního dvora Evropské unie konstatujícího porušení práva Unie (čl. 260 odst. 2 SFEU) ⁽¹⁾,
- pokud členský stát nesplnil povinnost sdělit opatření provádějící směrnici přijatou legislativním postupem (čl. 260 odst. 3 SFEU).

V obou případech se může sankce uložená Soudním dvorem skládat z paušální částky v důsledku pokračování v porušování práva až do vyhlášení rozsudku nebo do plného souladu, pokud jej bylo dosaženo dříve, a denní sazby penále, jež má motivovat daný členský stát k tomu, aby toto porušování práva ukončil co nejdříve po vynesení rozsudku. Komise navrhuje Soudnímu dvoru částky peněžitých sankcí, ale Soudnímu dvoru přísluší, aby při výkonu své posuzovací pravomoci ⁽²⁾ stanovil částky, které považuje za přiměřené okolnostem a úměrné zjištěnému porušení práva i platební schopnosti dotyčného členského státu ⁽³⁾.

Možnost, aby Soudní dvůr ukládal členským státům peněžité sankce a aby Komise mohla o uložení těchto sankcí žádat, pochází z Maastrichtské smlouvy z roku 1992. S cílem zajistit transparentnost a rovné zacházení zveřejnila Komise od roku 1996 řadu sdělení a poznámek stanovujících její politiku a metodiku, kterou pro výpočet peněžitých sankcí používá ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Nebo pokud členský stát nepřijal opatření, která vyplývají z rozsudku konstatujícího porušení rozhodnutí o státní podpoře podle čl. 108 odst. 2 SFEU.

⁽²⁾ Tato posuzovací pravomoc je omezena v případech podle čl. 260 odst. 3 SFEU, kdy Soudní dvůr nemůže překročit částku stanovenou Komisí.

⁽³⁾ Viz rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 2005, Komise v. Francie, C-304/02, EU:C:2005:444, bod 103; ze dne 14. března 2006, Komise v. Francie, C-177/04, EU:C:2006:173, bod 61, a ze dne 10. ledna 2008, Komise v. Portugalsko, C-70/06, EU:C:2008:3, bod 38.

⁽⁴⁾ Viz příloha II „Seznam předchozích sdělení o peněžitých sankcích“.

Toto sdělení přezkoumává všechna sdělení Komise o peněžítých sankcích přijatá v letech 1996 až 2021 (seznam viz příloha II). Nahrazuje a přebírá jejich obsah a v případě potřeby je aktualizuje s ohledem na nejnovější judikaturu Soudního dvora. Je tomu tak zejména v případě odstranění veškerých odkazů na institucionální váhu dotčeného členského státu při výpočtu peněžítých sankcí, které Komise navrhuje Soudnímu dvoru (viz oddíl 3.4).

Toto sdělení se vztahuje rovněž na Smlouvu o Euratomu v rozsahu, v jakém její článek 106a stanoví použitelnost článku 260 SFEU na záležitosti, na něž se vztahuje uvedená smlouva.

2. OBECNÉ ZÁSADY

I když konečné rozhodnutí o uložení sankcí stanovených v článku 260 SFEU přísluší Soudnímu dvoru, Komise hraje ústřední úlohu, neboť věc předkládá Soudnímu dvoru s návrhem na výši peněžítých sankcí. V zájmu transparentnosti a rovného zacházení Komise důsledně zveřejňuje kritéria, která při navrhování peněžítých sankcí používá.

Podle názoru Komise by peněžité sankce měly být ukládány na základě těchto tři zásadních kritérií ⁽⁵⁾:

- závažnosti porušení práva,
- doby trvání tohoto porušování,
- nutnosti zajistit, aby samotná peněžité sankce odrazovala od dalšího porušování práva.

K zajištění účinnosti sankcí je důležité stanovit částky, které jsou dostatečně vysoké, aby měly odrazující účinek. Ukládáním čistě symbolických sankcí by sankční mechanismus podle článku 260 SFEU, který plní doplňkovou funkci v řízení o nesplnění povinnosti, ztratil svou účinnost a byl by v rozporu s účelem tohoto řízení, kterým je zajistit plný soulad s právem Unie.

Sankce, které Komise navrhuje Soudnímu dvoru, by měly být pro členské státy jednotné a předvídatelné a jejich výše by měla být stanovena postupem uplatňujícím zásadu proporcionality a rovného zacházení se všemi členskými státy. Jasná a jednotná metoda rovněž zajišťuje, že Komise řádně zdůvodní výpočet výše sankcí, které navrhuje Soudnímu dvoru ⁽⁶⁾.

Komise Soudnímu dvoru systematicky navrhuje, aby dotčenému členskému státu ukládal paušální částku i penále. To je případ žalob podaných podle čl. 260 odst. 2 SFEU (nevyhovění dřívějšímu rozsudku Soudního dvora) a podle čl. 260 odst. 3 SFEU (nesdělení prováděcích opatření k legislativní směrnici).

Pokud tedy členský stát porušení napraví v průběhu soudního řízení, Komise svou žalobu nestáhne, ale trvá na svém požadavku na uložení paušální částky, která by pokrývala dobu trvání porušení až do doby, kdy bylo napraveno. Komise se vynasnaží neprodleně informovat Soudní dvůr vždy, když členský stát zjedná nápravu, v jakékoli fázi soudního řízení. To samé učiní v případě, kdy členský stát v návaznosti na rozsudek podle čl. 260 odst. 2 nebo 3 SFEU napraví situaci, v důsledku čehož mu skončí povinnost hradit penále.

Peněžité sankce zaplacené členskými státy na příkaz Soudního dvora, ať už ve formě paušální částky nebo penále, představují „jiné příjmy“ Unie ve smyslu článku 311 SFEU a rozhodnutí 2007/436/ES, Euratom ⁽⁷⁾.

⁽⁵⁾ Soudní dvůr schválil podstatu těchto kritérií v ustálené judikatuře. Viz mimo jiné rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Komise v. Řecká republika, C-387/97, EU:C:2000:356, bod 92; rozsudek Soudního dvora ze dne 25. února 2021, Komise v. Španělsko, C-658/19, EU:C:2021:138, bod 63; rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2020, Komise v. Irsko, C-550/18, EU:C:2020:564, bod 81; rozsudek Soudního dvora ze dne 25. února 2021, Komise v. Španělsko, C-658/19, EU:C:2021:138, bod 73.

⁽⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2020, Komise v. Rumunsko (C-549/18, EU:C:2020:563, bod 51).

⁽⁷⁾ Rozhodnutí Rady 2007/436/ES, Euratom ze dne 7. června 2007 o systému vlastních zdrojů Evropských společenství (Úř. věst. L 163, 23.6.2007, s. 17).

2.1. Zásada proporcionality

Podle ustálené judikatury Soudního dvora ⁽⁸⁾ by peněžité sankce měly být přiměřené okolnostem a úměrné zjištěnému porušení práva i platební schopnosti dotyčného členského státu. Komise v každém jednotlivém případě pečlivě zkoumá, jak nejlépe zohlednit tyto zásady při uplatňování různých kritérií používaných při výpočtu sankcí, které navrhuje Soudnímu dvoru. Sankce by v případě potřeby měly být vhodně přizpůsobeny předvídatelným změnám okolností ⁽⁹⁾.

Ze zásady proporcionality a zejména ze zásady navrhopat sankce přiměřené okolnostem lze vyvodit několik závěrů.

Mohou nastat situace, kdy je vhodné navrhnout sankce na základě matematicky degresivního vzorce, aby se zohlednil pokrok členského státu, pokud jde o plnění jeho povinností v rámci Unie. Možným příkladem je případ, kdy členský stát porušil právo Unie, protože provozuje řadu nelegálních skládek, protože některá jeho města nedodrží normy kvality městských odpadních vod nebo nevyhovují zónám kvality ovzduší. Tam, kde je možné matematicky posoudit pokrok členského státu při dosahování souladu (například jako procento z celkového počtu skládek, měst nebo zón kvality ovzduší, které jsou uvedeny do souladu) u těch porušení, která jsou charakterizována čistě povinností „výsledku“, může Komise Soudnímu dvoru navrhnout degresivní vzorec ⁽¹⁰⁾.

Mohou také nastat situace, kdy Komise navrhne, aby se vzniklé sankce platily pouze v pravidelných intervalech, například šest měsíců nebo jeden rok po rozsudku Soudního dvora vydaném podle čl. 260 odst. 2 SFEU ⁽¹¹⁾. To může být vhodné, pokud lze soulad posuzovat pouze v pravidelných intervalech nebo pokud metoda posuzování souladu závisí na dostupnosti výsledků monitorování. To lze stanovit v příslušných právních předpisech. Cílem je zajistit, aby sankce navržená Komisí skutečně odpovídala počtu dní, během nichž porušování práva trvalo, což lze někdy zjistit až po uplynutí určité doby a poté, co jsou k dispozici dostatečné informace o dodržování předpisů.

2.2. Zásady týkající se čl. 260 odst. 3 SFEU

Účelem čl. 260 odst. 3 SFEU ⁽¹²⁾ je podněcovat členské státy k tomu, aby prováděly směrnice přijaté legislativním postupem ⁽¹³⁾ ve lhůtách stanovených normotvůrcem Unie, a zajistily tak, že právní předpisy Unie jsou skutečně efektivní. Nejedná se pouze o ochranu obecných zájmů sledovaných právními předpisy Unie, ale také a především o ochranu zájmů evropských občanů, kteří požívají práv a výhod vyplývajících z těchto právních předpisů. Zpoždění jsou nepřijatelná v obou ohledech. Pokud členský stát provede právní předpisy Unie do vnitrostátního práva později, než by měl, je důvěryhodnost práva Unie jako celku v konečném důsledku ohrožena.

⁽⁸⁾ Rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Španělsko* (C-658/19, EU:C:2021:138, bod 63); rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Irsko* (C-550/18, EU:C:2020:564, bod 81); rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Španělsko* (C-658/19, EU:C:2021:138, bod 73).

⁽⁹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. listopadu 2003, *Komise v. Španělsko* (C-278/01, EU:C:2003:635).

⁽¹⁰⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Španělsko*, C-278/01, která se týkala norem kvality vody ke koupání stanovených směrnicí 76/160/EHS, kdy je podle Soudního dvora „pro členské státy obzvláště obtížné dospět k úplnému provedení směrnice“ a kdy „je myslitelné, že se žalovanému členskému státu podaří významně zvýšit stupeň provádění směrnice, aniž by však bylo v krátkém časovém horizontu dosaženo úplného provedení“. Podle názoru vyjádřeného Soudním dvorem by za těchto okolností „sankce nezohledňující pokrok, jehož tento členský stát dosáhl při plnění svých povinností, nebyla přiměřená ani okolnostem, ani zjištěnému porušení“.

⁽¹¹⁾ Viz body 43 až 46 rozsudku Soudního dvora ve věci *Komise v. Španělsko*, C-278/01, a body 111 a 112 rozsudku Soudního dvora ve věci *Komise v. Francie*, C-304/02.

⁽¹²⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 2019, *Komise v. Belgie* (C-543/17, EU:C:2019:573), kde Soudní dvůr poprvé použil mechanismus sankcí podle čl. 260 odst. 3 SFEU.

⁽¹³⁾ Jedná se o směrnice přijaté řádným nebo zvláštním legislativním postupem stanoveným Smlouvami. Vylučuje zejména směrnice v přenesené pravomoci a prováděcí směrnice přijaté Komisí podle článků 290 a 291 SFEU, jakož i směrnice přijaté podle Smlouvy o Euratomu.

To znamená, že v případě porušení, na něž se vztahuje čl. 260 odst. 3 SFEU, tedy nesdělení opatření provádějících směrnicí přijatou legislativním postupem, je předložení věci Soudnímu dvoru přímo doprovázeno žádostí, aby Soudní dvůr uložil dotyčnému členskému státu peněžité sankce. Na rozdíl od porušení, která spadají výhradně do oblasti působnosti článku 258 SFEU, není v případě těchto porušení zapotřebí druhého, samostatného postupu pro ukládání peněžitých sankcí.

Ustanovení čl. 260 odst. 3 SFEU výslovně stanoví, že peněžité sankce uložené Soudním dvorem nesmí překročit výši navrhanou Komisí.

Komise důsledně zastává názor, že mechanismus sankcí stanovený v čl. 260 odst. 3 SFEU by měl být v zásadě používán ve všech případech, kdy členský stát nesplní povinnost, na niž se uvedené ustanovení vztahuje. Důležitost zajistit, aby členské státy provedly legislativní směrnice ve lhůtách stanovených těmito směrnicemi, se vztahuje na všechny legislativní směrnice stejně. Komise si sama stanovila lhůtu dvanácti měsíců na předložení řízení o nesplnění povinnosti Soudnímu dvoru, pokud neprovedení směrnice přetrvává.

Ustanovení čl. 260 odst. 3 SFEU se nevztahuje na nesdělení opatření, jimiž se provádějí směrnice, které nejsou přijaty legislativním postupem, členským státem. Pokud členský stát poruší svou povinnost sdělit opatření týkající se těchto nelegislativních směrnic, Komise toto porušení postoupí Soudnímu dvoru nejdříve prostřednictvím řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU, a pokud členský stát nevyhoví rozsudku konstatujícímu nesplnění povinnosti, následuje druhé předložení Soudnímu dvoru podle čl. 260 odst. 2 SFEU. Podobně nelze čl. 260 odst. 3 SFEU použít, pokud členský stát nesdělí opatření provádějící směrnice přijaté podle článků 31 a 32 Smlouvy o Euratomu. V těchto případech používá Komise stejný postup dvojího předložení jako u nelegislativních směrnic přijatých podle SFEU.

Ustanovení čl. 260 odst. 3 SFEU se týká jak úplného, tak částečného nesdělení opatření k provedení legislativní směrnice. K částečnému nesplnění povinnosti může dojít buď v případě, že se sdělená opatření o provedení nevztahují na celé území dotčeného členského státu, nebo v případě, že je sdělení neúplné, neboť nezahrnuje všechna prováděcí opatření odpovídající některé části směrnice.

Povinnost členského státu sdělovat prováděcí opatření uvedená v čl. 260 odst. 3 SFEU zahrnuje povinnost poskytovat dostatečně jasné a přesné informace⁽¹⁴⁾ o tom, která ustanovení vnitrostátních předpisů provádějí odpovídající ustanovení směrnice. Za neposkytnutí těchto jasných a přesných informací lze uložit sankce podle čl. 260 odst. 3 SFEU.

Komise se domnívá, že sdělení prováděcích opatření, která pro každé ustanovení směrnice jednoznačně neuvádějí, které vnitrostátní ustanovení zajišťuje jeho provedení, odůvodňují předložení věci podle čl. 260 odst. 3 SFEU. Bez těchto informací nemůže Komise ověřit, zda členský stát skutečně a úplně dotčenou směrnicí provedl. V souladu se zásadou proporcionality by však Komise v případě, že sdělení nevyžaduje další vysvětlení, nevyužila postup předložení věci podle čl. 260 odst. 3 SFEU, i když toto sdělení nestanoví pro každé ustanovení legislativní směrnice odpovídající vnitrostátní prováděcí opatření. Komise se proto uchyluje k předložení věci podle čl. 260 odst. 3 SFEU pouze v případě, že není jasné uvedeno, která ustanovení vnitrostátního práva provádějí která ustanovení směrnice. Tyto údaje by měly být poskytovány ve formě informativních dokumentů, k nimž lze připojit srovnávací tabulku, která systematicky řadí ustanovení směrnice k vnitrostátním právním předpisům.

Směrnice obvykle obsahují klauzuli, která členským státům ukládá povinnost odkazovat na směrnici buď přímo v ustanoveních vnitrostátních právních předpisů přijatých k provedení směrnice, nebo při jejich úředním vyhlášení (dále jen „odkazovací klauzule“). Tato povinnost umožňuje dotčeným osobám zjistit rozsah jejich práv a povinností v konkrétní oblasti, která se řídí právem Unie.

⁽¹⁴⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ve věci C-543/17, *Komise v. Belgie*, body 51 a 59.

Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že s odkazovací klauzulí je nutné přijmout zvláštní prováděcí opatření⁽¹⁵⁾. Pouhý odkaz členského státu při sdělování prováděcích opatření Komisi na již existující vnitrostátní právní předpisy nelze považovat za zvláštní prováděcí opatření. Akty vnitrostátního práva předcházející směrnici mohou být kvalifikovány jako zvláštní prováděcí opatření, pokud na ně členský stát odkazuje v úředním vyhlášení, které jednoznačně uvádí stávající právní a správní předpisy, na jejichž základě se domnívá, že plní povinnosti uložené směrnicí. Toto úřední vyhlášení by mělo být zahrnuto do oznámení Komisi.

Jakýkoli spor týkající se přiměřenosti sdělených prováděcích opatření, tj. otázka, zda tato opatření představují správné provedení odpovídajících ustanovení směrnice, se řeší postupem podle článku 258 SFEU.

3. PENÁLE

Penále vyměřené členskému státu je částka vypočtená v zásadě na základě počtu dní prodlení, aniž by byla dotčena jiná období, a to ode dne, kdy Soudní dvůr vydá rozsudek podle čl. 260 odst. 2 nebo 3 SFEU, až do doby, kdy členský stát ukončí porušování práva. Cílem penále je přimět dotčený členský stát k tomu, aby ustal v neplnění svých povinností co nejdříve poté, co Soudní dvůr vynese rozsudek.

Výše denní sazby penále se vypočte takto:

- paušální sazba se vynásobí koeficientem závažnosti a koeficientem doby trvání,
- získaný součin se vynásobí pevným koeficientem členského státu (faktor *n*), který zohledňuje platební schopnost dotyčného členského státu.

Tento vzorec shrnuje výslednou metodu výpočtu penále:

$$Pd = (Pp \times Kz \times Kt) \times n$$

přičemž: *Pd* = denní penále; *Pp* = paušální sazba penále; *Kz* = koeficient závažnosti; *Kt* = koeficient trvání; *n* = faktor *n* zohledňující platební schopnost daného členského státu.

3.1. Paušální sazba

Paušální sazba je pevná částka, která se násobí určitými koeficienty. Týká se porušení zásady zákonnosti, která se vztahuje na všechny případy podle článku 260 SFEU. Byla stanovena na takové úrovni, aby se zajistilo, že:

- Komise si ponechá široký prostor k volné úvaze při užití koeficientu závažnosti porušení práva,
- částka je přiměřená možnostem všech členských států,
- částka vynásobená koeficientem závažnosti je tak vysoká, aby na dotčený členský stát vyvíjela dostatečně silný nátlak.

Paušální sazba použitelná na penále je stanovena v bodě 1 přílohy I.

⁽¹⁵⁾ Rozsudky Soudního dvora ze dne 29. října 2009, *Komise v. Polsko* (C-551/08, EU:C:2009:683, bod 23); ze dne 11. června 2015, *Komise v. Polsko* (C-29/14, EU:C:2015:379, bod 49); ze dne 4. října 2018, *Komise v. Španělsko* (C-599/17, EU:C:2018:813, bod 21); a ze dne 16. července 2020, *Komise v. Irsko* (C-550/18, EU:C:2020:564, bod 31).

3.2. Uplatnění koeficientu závažnosti (koeficient mezi 1 a 20)

Porušení týkající se nevyhovění rozsudku členským státem nebo nesdělení opatření, jimiž se provádí směrnice přijatá legislativním postupem, je vždy považováno za závažné. Za účelem přizpůsobení výše penále konkrétním okolnostem případu stanoví Komise koeficient závažnosti na základě dvou parametrů: důležitosti pravidel Unie, která byla porušena nebo nebyla provedena, a následků tohoto porušení pro zájmy Unie jako celku i pro zájmy jednotlivých subjektů.

S ohledem na níže uvedené úvahy je závažnost porušení práva určena koeficientem stanoveným Komisí v rozmezí od 1 (minimum) do 20 (maximum).

3.2.1. *Nevyhovění rozsudku (čl. 260 odst. 2 SFEU)*

3.2.1.1. *Význam porušených ustanovení*

Při určování významu porušení práva Unie, které přetrvává, Komise zohledňuje spíše povahu a dosah těchto ustanovení než jejich postavení v hierarchii právních norem. Například porušení zásady zákazu diskriminace je vždy nutno chápat jako velmi závažné porušení práva nezávisle na tom, zda se jedná o porušení zásady stanovené Smlouvou nebo téže zásady vyjádřené v nařízení nebo směrnici. Porušení základních práv nebo čtyř základních svobod stanovených ve Smlouvě by měla obecně být považována za obzvláště závažná porušení, která je nutno stíhat odpovídající sankcí.

Pokud Komise podá žalobu podle čl. 260 odst. 2 SFEU, měla by být skutečnost, že členský stát nevyhověl rozsudku, který je součástí ustálené judikatury (například pokud tento rozsudek navazuje na podobné rozsudky vydané v řízení o nesplnění povinnosti nebo v reakci na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce), považována za přitěžující okolnost. To platí zejména v případě, kdy Soudní dvůr již dříve shledal, že dotčený členský stát porušuje obdobná ustanovení práva Unie.

Přitěžující okolností je rovněž skutečnost, že členský stát nespolečně pracoval s Komisí v plném rozsahu během řízení, které vedlo k předložení věci Soudnímu dvoru podle čl. 260 odst. 2 prvního pododstavce SFEU.

Skutečnost, že členský stát přijal opatření, která považuje za dostatečná k nápravě údajného porušení, ale Komise je toho názoru, že jsou nedostatečná, by měla být posuzována jinak než situace, kdy členský stát opatření k nápravě tohoto porušení opomene přijmout (kdy členský stát zjevně porušuje čl. 260 odst. 1 SFEU).

V neposlední řadě by měly být zohledněny takové polehčující okolnosti, jako je skutečnost, že je plnění rozsudku spojeno se značnými výkladovými problémy, nebo je jeho splnění v krátké lhůtě spojeno s mimořádnými obtížemi, jež vyplývají z jeho povahy (například nutnost naplánovat, schválit, financovat a vybudovat infrastrukturu k dosažení souladu).

3.2.1.2. *Následky porušení práva pro zájmy celku a zájmy jednotlivých subjektů*

Následky porušení práva pro zájem celku nebo jednotlivých subjektů je nutno posoudit případ od případu, přičemž je třeba zohlednit například:

- ztrátu vlastních zdrojů Unie,
- vážné poškození finančních zájmů EU,
- účinek porušení práva na fungování Unie (například porušení týkající se výlučných pravomocí Unie podle čl. 2 odst. 1 SFEU ve spojení s článkem 3 SFEU, jakož i porušení práva, která mají vliv na schopnost vnitrostátních soudních systémů přispívat k účinnému prosazování práva EU),
- závažnou nebo nenapravitelnou újmu na lidském zdraví nebo na životním prostředí,
- hospodářskou nebo jinou škodu způsobenou jednotlivcům nebo hospodářským subjektům,
- rozsah finančních následků porušení práva,

- finanční výhodu, kterou získá členský stát v důsledku nevyhovění rozsudku Soudního dvora,
- závažnost porušení práva s přihlédnutím k obratu nebo nárůstu účetní hodnoty příslušného hospodářského odvětví,
- počet obyvatel dotčených porušením práva,
- odpovědnost Unie vůči třetím zemím,
- povahu porušení práva, tj. systémovou nebo strukturální povahu porušení práva nebo přetrvávající neschopnost členského státu správně uplatňovat právo Unie.

Mezi další aspekty je možné zahrnout to, zda se jedná o ojedinělé porušení práva nebo o opakování dřívějšího porušení.

Přihlédnutím k zájmům jednotlivých subjektů při stanovení sankce však Komise nezamýšlí dosáhnout náhrady škody pro oběti porušení práva, již se mohou poškození domoci v řízení před vnitrostátními soudy. Komisi jde spíše o zvážení účinků porušení práva z pohledu dotčených jednotlivců nebo hospodářských subjektů. Například účinky porušení nejsou stejné, jedná-li se o ojedinělé nesprávné použití právních předpisů (neuznání určitého diplomu), anebo naopak neprovedení směrnice o vzájemném uznávání diplomů. V posledně jmenovaném případě by byly dotčeny zájmy celé profesní skupiny.

3.2.2. Nesdělení prováděcích opatření (čl. 260 odst. 3 SFEU)

U žalob podaných na základě čl. 260 odst. 3 SFEU v případě úplného nesdělení prováděcích opatření Komise systematicky uplatňuje koeficient závažnosti 10. V Unii založené na účtě k právnímu státu je třeba považovat všechny legislativní směrnice za stejně důležité a je vyžadováno jejich úplné provedení členskými státy ve stanovených lhůtách.

V případě částečného nesdělení prováděcích opatření je třeba při stanovování koeficientu závažnosti, který je nižší než 10, zvážit význam mezery v provádění. Kromě toho mohou být vzaty v úvahu následky porušení práva pro zájmy celku a zájmy jednotlivých subjektů (viz aspekty uvedené v oddíle 3.2.1.2 výše).

3.3. Uplatnění koeficientu trvání

Pro účely výpočtu výše penále, která odráží dobu trvání porušení práva:

- u žalob podaných na základě čl. 260 odst. 2 SFEU se vezme v úvahu doba od prvního rozsudku Soudního dvora do okamžiku rozhodnutí Komise podat žalobu k Soudnímu dvoru,
- u žalob podaných na základě čl. 260 odst. 3 SFEU se vezme v úvahu doba ode dne následujícího po dni uplynutí lhůty pro provedení dotčené směrnice do okamžiku rozhodnutí Komise podat žalobu k Soudnímu dvoru.

Koeficient trvání se vyjadřuje jako násobek mezi 1 a 3. Započítá se jednou desetinou za každý měsíc ode dne prvního rozsudku nebo ode dne následujícího po dni uplynutí lhůty pro provedení dotčené směrnice.

Soudní dvůr ⁽¹⁶⁾ potvrdil, že doba trvání porušování práva musí být vzata v úvahu jak při stanovování penále, tak i při stanovování paušální částky, neboť každý z těchto druhů sankcí plní samostatnou funkci.

3.4. Platební schopnost členského státu

Výše penále musí představovat přiměřenou sankci, která má zároveň odrazující účinek. Odrazující účinek penále má dvojí účel. Sankce musí být dostatečně přísná, aby se zajistilo, že:

⁽¹⁶⁾ Viz bod 84 rozsudku Soudního dvora ve věci C-304/02 *Komise v. Francie*.

- členský stát ukončí porušování práva (sankce tudíž musí být vyšší než hospodářská výhoda, které stát porušením práva dosáhne),
- členský stát se nedopustí recidivy.

Úroveň sankcí, která má sloužit jako odrazující prostředek, se bude lišit v závislosti na platební schopnosti členských států. Tento odrazující účinek se odráží ve faktoru n . Je definován jako vážený geometrický průměr hrubého domácího produktu (HDP) ⁽¹⁷⁾ dotyčného členského státu ve srovnání s průměrem HDP členských států s váhou dva a počtu obyvatel dotyčného členského státu ve srovnání s průměrem počtu obyvatel členských států s váhou jedna. To představuje platební schopnost dotyčného členského státu ve vztahu k platební schopnosti ostatních členských států:

$$n \text{ factor} = \left(\frac{GDP_n}{GDP_{avg}} \right)^{2/3} \times \left(\frac{Pop_n}{Pop_{avg}} \right)^{1/3}$$

Způsob výpočtu faktoru n podle tohoto sdělení představuje změnu oproti způsobu, jakým byl faktor n počítán dříve. Předchozí sdělení zohledňovala jak HDP členských států, tak jejich institucionální váhu. Ta byla vyjádřena prostřednictvím zástupného ukazatele, naposledy se jednalo o počet křesel v Evropském parlamentu přidělených každému členskému státu.

Rozsudkem Soudního dvora ze dne 20. ledna 2022 ve věci *Komise v. Řecko* ⁽¹⁸⁾ Soudní dvůr přezkoumal prvky považované za důležité pro posouzení platební schopnosti členského státu pro účely uložení finančních sankcí na základě článku 260 SFEU. V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že „[...] aniž je dotčena možnost Komise navrhnout finanční sankce založené na víceru kritérií, aby bylo možné zejména zachovat přiměřený rozdíl mezi jednotlivými členskými státy, je třeba vycházet z HDP Řecké republiky jakožto rozhodujícího faktoru pro účely posouzení platební schopnosti Řecké republiky, aniž je zohledněna institucionální váha Řecké republiky [...]“ ⁽¹⁹⁾. Podle Soudního dvora „cíl spočívající ve stanovení sankcí, které budou dostatečně odrazující, nutně nevyžaduje zohlednění institucionální váhy dotyčného členského státu v Unii“ a „zohlednění institucionální váhy dotyčného členského státu se proto nejeví jako nezbytné pro zajištění dostatečného odrazení a přiměření tohoto členského státu ke změně jeho současného nebo budoucího chování“ ⁽²⁰⁾.

Komise se proto rozhodla přezkoumat svou metodu výpočtu faktoru n , který nyní závisí převážně na HDP členských států a sekundárně na jejich počtu obyvatel jako na demografickém kritériu, které umožňuje zachovat mezi jednotlivými členskými státy přiměřenou odchylku. Zohledněním počtu obyvatel členských států u jedné třetiny výpočtu faktoru n se v přiměřené míře snižují rozdíly u faktorů n členských států ve srovnání s výpočtem založeným výhradně na HDP členských států. Při výpočtu faktoru n se tímto rovněž přidává prvek stability, protože je nepravděpodobné, že by se počet obyvatel každoročně významně měnil. Naopak HDP členského státu může vykazovat vyšší roční výkyvy, zejména v obdobích hospodářské krize. Vzhledem k tomu, že HDP členského státu stále představuje dvě třetiny výpočtu, zároveň zůstává rozhodujícím faktorem pro účely posouzení jeho platební schopnosti.

Faktory n pro každý členský stát jsou stanoveny v bodě 3 přílohy I.

4. PAUŠÁLNÍ ČÁSTKA

K zohlednění odrazujícího účinku paušální částky i zásady proporcionality a zásady rovného zacházení návrh Komise Soudnímu dvoru sestává ze dvou částí:

- stanovení pevné minimální paušální částky a

⁽¹⁷⁾ Zdroj: Nominální HDP – Eurostat. Eurostat pravidelně zveřejňuje údaje o HDP členských států (nama_10_gdp).

⁽¹⁸⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 20. ledna 2022, *Komise v. Řecko* (C-51/20, EU:C:2022:36).

⁽¹⁹⁾ Rozsudek Soudního dvora ve věci C-51/20, *Komise v. Řecko*, bod 116.

⁽²⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ve věci C-51/20, *Komise v. Řecko*, body 113 a 115.

- způsobu výpočtu, při němž se denní sazba vynásobí počtem dní, kdy členský stát pokračoval v porušování práva; tato metoda se použije v případě, je-li takto vypočtená výsledná částka vyšší než pevná minimální paušální částka.

4.1. Minimální paušální částky

Při každém podání žaloby k Soudnímu dvoru podle článku 260 SFEU Komise navrhne nezávisle na výsledku výpočtu v oddíle 4.2 přinejmenším uložení pevné minimální paušální částky stanovené pro každý členský stát s užitím jejich faktoru n .

Tato pevná minimální paušální částka je odrazem zásady, že jakékoli trvajících nevyhovění rozsudku Soudního dvora členskými státy nebo neprovedení legislativní směrnice členskými státy, nezávisle na libovolných přitěžujících okolnostech, narušuje zásadu zákonnosti v právní společnosti a vyžaduje účinnou sankci. Minimální paušální částka také zamezuje možnosti navrhnout uložení čistě symbolické částky, jež by neměla žádný odrazující účinek, a tak by spíše oslabila, a nikoli posílila autoritu rozsudků Soudního dvora.

Minimální paušální částka pro každý členský stát je stanovena v bodě 5 přílohy.

4.2. Metoda výpočtu paušální částky

Paušální částka se vypočítá zhruba podobným způsobem jako metoda výpočtu penále, tj.:

- vynásobením paušální sazby koeficientem závažnosti,
- vynásobením výsledku faktorem n ,
- vynásobením výsledku počtem dní, kdy členský stát pokračoval v porušování práva (viz bod 4.2.1).

Tento vzorec shrnuje metodu výpočtu paušální částky:

$$PS = PSps \times Kz \times n \times dt$$

přičemž:

PS = paušální částka; $PSps$ = paušální sazba „paušální částky“; Kz = koeficient závažnosti; n = koeficient zohledňující platební schopnost daného členského státu; dt = počet dnů trvání porušování práva.

Pokud výsledek tohoto výpočtu překročí minimální paušální částku pro dotyčný členský stát, Komise navrhne Soudnímu dvoru paušální částku stanovenou pomocí tohoto vzorce.

4.2.1. Počet dnů trvání porušování práva

Pro výpočet paušální částky se denní částka vynásobí počtem dní, kdy členský stát pokračoval v porušování práva. Počet dnů trvání porušování práva je definován takto:

- u žalob podaných na základě čl. 260 odst. 2 SFEU se jedná o počet dnů mezi dnem vnesení prvního rozsudku a dnem, kdy bude porušování práva ukončeno, nebo v případě, že porušování práva ukončeno nebude, dnem vyhlášení rozsudku vydaného na základě článku 260 SFEU,
- u žalob podaných na základě čl. 260 odst. 3 SFEU se jedná o počet dnů mezi dnem následujícím po dni uplynutí lhůty pro provedení stanovené v dotčené směrnici a dnem, kdy bude porušování práva ukončeno, nebo v případě, že porušování práva ukončeno nebude, dnem vyhlášení rozsudku vydaného na základě článku 260 SFEU.

U žalob podaných na základě čl. 260 odst. 2 SFEU se den, od kterého začíná běžet doba, která má být zohledněna při výpočtu paušální částky, definuje jako den rozsudku, který stanoví, že dotčený členský stát porušil právo Unie ⁽²¹⁾.

⁽²¹⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Francie*, C-304/02.

Podle Soudního dvora musí členský stát vyhovět takovému rozsudku „okamžitě“ a plnění musí být „završeno v co nejkratší možné době“⁽²²⁾. Před podáním žaloby na základě čl. 260 odst. 2 SFEU musí Komise samozřejmě poskytnout členskému státu dostatečnou lhůtu stanovenou s ohledem na dotčené porušení práva, aby takovému rozsudku vyhověl. Pokud však byla takováto přiměřená lhůta členskému státu poskytnuta a rozsudek nebyl vykonán, má se za to, že členský stát od vyhlášení rozsudku, kterým bylo určeno nesplnění povinnosti, neplní svou povinnost okamžitě přikročit k jeho výkonu a provést jej v co nejkratší lhůtě.

U žalob podaných na základě čl. 260 odst. 3 SFEU je dnem, od kterého začíná běžet příslušná lhůta, den následující po dni uplynutí lhůty pro provedení stanovené v dotčené směrnici.

4.2.2. Další prvky metody výpočtu paušální částky

K výpočtu paušální částky používá Komise stejný koeficient závažnosti a stejný pevný faktor n jako při výpočtu penále (viz oddíly 3.2 a 3.4). Při stanovení výše paušální částky podle čl. 260 odst. 3 SFEU a při stanovení závažnosti neprovedení ve vnitrostátním právu Komise přihledne k rozsahu provedení.

Paušální sazba pro paušální částky je nižší než u penále. Je spravedlivé, aby denní sazba pro penále byla vyšší než paušální částka, neboť protiprávní chování členského státu je po vydání rozsudku podle článku 260 SFEU škodlivější v důsledku skutečnosti, že porušování práva přetrvává po vynesení tohoto rozsudku.

Paušální sazba použitelná na paušální částku je stanovena v bodě 2 přílohy I.

Na rozdíl od výpočtu penále se při výpočtu paušální částky neuplatní koeficient trvání, neboť trvání porušování práva je již zohledněno vynásobením denní sazby počtem dní, po něž toto porušování pokračuje.

5. PŘECHODNÁ PRAVIDLA PRO SPOJENÉ KRÁLOVSTVÍ

Dne 31. ledna 2020 Spojené království vystoupilo z Unie. Na základě dohody o vystoupení, která vstoupila v platnost dne 1. února 2020, však bylo stále povinno uplatňovat a dodržovat právo Unie až do konce přechodného období (které skončilo dne 31. prosince 2020).

Podle čl. 12 odst. 4 Protokolu o Irsku/Severním Irsku a článku 12 Protokolu o výsostných oblastech Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku na Kypru si Komise a Soudní dvůr ponechávají pravomoci, které jim byly svěřeny Smlouvami, v souvislosti s uplatňováním práva Unie použitelného prostřednictvím těchto protokolů na Spojené království a v něm, s ohledem na Severní Irsko a výsostné oblasti. Podle článku 160 dohody o vystoupení si Soudní dvůr ponechává pravomoc podle článků 258, 260 a 267 SFEU, pokud jde o výklad a uplatňování některých ustanovení části páté dohody o vystoupení.

Podle těchto ustanovení může Komise požádat Soudní dvůr, aby Spojenému království uložil peněžité sankce po 31. prosinci 2020. V takovém případě Komise navrhne peněžité sankce úměrné závažnosti dotčeného porušení, době trvání tohoto porušení a platební schopnosti Spojeného království. Za tímto účelem se Komise bude opírat o stejný vzorec, jaký je stanoven v tomto sdělení pro členské státy⁽²³⁾.

⁽²²⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. listopadu 2019, *Komise v. Irsko*, (C-261/18, EU:C:2019:955, bod 123).

⁽²³⁾

$$UK \ n \ factor = \left(\frac{GDP_{UK}}{GDP_{avg}} \right)^{2/3} \times \left(\frac{Pop_{UK}}{Pop_{avg}} \right)^{1/3}$$

6. DATUM, KDY POVINNOST ZAPLATIT SANKCI NABUDE ÚČINNOSTI

Pokud Soudní dvůr uloží členskému státu sankci na základě čl. 260 odst. 2 SFEU, odpovídá datum vzniku povinnosti zaplatit tuto sankci obvykle dni, kdy Soudní dvůr vynese rozsudek.

Pokud Soudní dvůr uloží členskému státu sankci na základě čl. 260 odst. 3 SFEU, toto ustanovení stanoví, že platební povinnost „nabude účinku ke dni stanovenému Soudním dvorem v jeho rozsudku“. To Soudnímu dvoru umožňuje stanovit den, kdy povinnost nabývá účinnosti, buď jako den, kdy vydá svůj rozsudek, nebo jako den následující. Soudní dvůr ještě možnosti stanovit datum následující po dni vydání rozsudku nevyužil.

7. DATUM POUŽITELNOSTI

Komise použije pravidla a kritéria vyložená v tomto sdělení na všechna rozhodnutí o podání žaloby k Soudnímu dvoru, která přijme podle článku 260 SFEU po zveřejnění tohoto sdělení v Úředním věstníku.

PŘÍLOHA I

Údaje použité pro stanovení peněžitých sankcí navrhovaných Soudním dvorem

Údaje v této příloze má Komise každoročně přezkoumávat a aktualizovat s ohledem na změny inflace, HDP členských států a počet jejich obyvatel, a to na základě oficiálních údajů zveřejněných Eurostatem.

1. Paušální sazba pro výpočet penále

Paušální sazba pro penále uvedená v oddíle 3.1 tohoto sdělení se stanoví na **3 000 EUR** na den.

2. Paušální sazba pro výpočet paušální částky

Paušální sazba pro výpočet paušální částky uvedené v oddíle 4.2.2 tohoto sdělení je stanovena ve výši **1 000 EUR** denně, což odpovídá třetině paušální sazby pro výpočet penále.

3. Faktory „n“

Faktory „n“ uvedené v oddílech 3.4 a 4.2.2 tohoto sdělení jsou:

	Faktor n (')
Belgie	0,84
Bulharsko	0,18
Česko	0,49
Dánsko	0,52
Německo	6,16
Estonsko	0,06
Irsko	0,55
Řecko	0,41
Španělsko	2,44
Francie	4,45
Chorvatsko	0,14
Itálie	3,41
Kypr	0,05
Lotyšsko	0,07
Litva	0,12
Lucembursko	0,09
Maďarsko	0,35
Malta	0,03
Nizozemsko	1,39
Rakousko	0,68
Polsko	1,37
Portugalsko	0,46
Rumunsko	0,61
Slovinsko	0,10

Slovensko	0,22
Finsko	0,42
Švédsko	0,83
⁽¹⁾ Na základě HDP a počtu obyvatel v roce 2020 (rok n-2) získaných dne 7. září 2022 a zaokrouhlených na dvě desetinná místa.	

4. Referenční paušální částka

Referenční paušální částka použitá pro výpočet minimálních paušálních částek na členský stát je stanovena na 2 800 000 EUR ⁽¹⁾.

5. Minimální paušální částka na členský stát

Minimální paušální částky odpovídají referenční paušální částce vynásobené faktory „n“.

Minimální paušální částky ⁽²⁾ uvedené v oddíle 4.1 tohoto sdělení jsou stanoveny takto:

	Minimální paušální částky (v EUR)
Belgie	2 352 000
Bulharsko	504 000
Česko	1 372 000
Dánsko	1 456 000
Německo	17 248 000
Estonsko	168 000
Irsko	1 540 000
Řecko	1 148 000
Španělsko	6 832 000
Francie	12 460 000
Chorvatsko	392 000
Itálie	9 548 000
Kypr	140 000
Lotyšsko	196 000
Litva	336 000
Lucembursko	252 000
Maďarsko	980 000
Malta	84 000
Nizozemsko	3 892 000

⁽¹⁾ V roce 2005 použila Komise ve svém sdělení „Použití článku 228 Smlouvy o ES“ jako referenční paušální částku 500 000 EUR. Referenční paušální částka se v průběhu let zvyšovala po následných revizích v důsledku inflace a různých změn metod. V posledním sdělení Komise „Aktualizace údajů pro výpočet paušálních částek a penále, které Komise navrhuje Soudnímu dvoru Evropské unie v rámci řízení o nesplnění povinnosti“ (C(2022) 568) činila referenční paušální částka použitá k výpočtu minimálních paušálních částek 2 255 000 EUR. Nyní je stanovena na 2 800 000 EUR, aby bylo zajištěno, že minimální paušální částky budou nadále dostatečně odrazující, s přihlédnutím k jejich předchozím úrovním a ke změně metody stanovené v tomto sdělení, pokud jde o faktor n.

⁽²⁾ Na základě HDP a počtu obyvatel v roce 2020 (rok n-2) získaných dne 7. září 2022 a zaokrouhlených na tisíce směrem dolů.

Rakousko	1 904 000
Polsko	3 836 000
Portugalsko	1 288 000
Rumunsko	1 708 000
Slovinsko	280 000
Slovensko	616 000
Finsko	1 176 000
Švédsko	2 324 000

PŘÍLOHA II

Seznam předchozích sdělení o peněžitých sankcích

Toto sdělení je přezkumem všech těchto sdělení Komise o peněžitých sankcích z let 1996 až 2021:

- V roce **1996** vydala Komise „*Memorandum o použití článku 171 Smlouvy o ES*“⁽¹⁾. Jednalo se o počáteční přístup, který měl být dále zpřesněn, avšak položil základy dnešní politiky týkající se peněžitých sankcí tím, že stanovil, že výše sankce musí být vypočtena na základě tří základních kritérií, a to závažnosti porušení práva, jeho trvání a nutnosti zajistit, aby sankce samotná odrazovala od dalšího porušování práva.

V roce **1997** Komise poprvé zveřejnila „*Metodu výpočtu penále stanoveného v článku 171 Smlouvy o založení ES*“⁽²⁾. V té době nebyla zavedena žádná metoda pro výpočet paušální částky. Podle uvedené metody se denní penále vypočítá jako jednotná paušální sazba vynásobená koeficientem závažnosti a koeficientem trvání a výsledek se pak vynásobí zvláštním faktorem (známým jako „faktor n“), který zohledňuje platební schopnost dotyčného členského státu a počet jeho hlasů v Radě. Tento faktor n odrážející v té době jak hospodářskou, tak institucionální váhu byl koncipován jako způsob, jak zajistit, aby sankce byly spravedlivé, přiměřené, ale také dostatečně odrazující, aby členské státy ukončily porušování práva a neopakovaly je. Dokument dále vysvětlil, jak by měly být stanoveny koeficienty závažnosti a trvání, a stanovil první hodnoty pro faktor n⁽³⁾.

- V roce **2001** interní rozhodnutí⁽⁴⁾ Komise stanovilo, že koeficient trvání by měl být vypočítán na základě desetiny za měsíc (maximálně 3), a to od sedmého měsíce následujícího po rozhodnutí Soudního dvora.

V roce **2005** vydala Komise „*Sdělení o použití článku 228 Smlouvy o ES*“⁽⁵⁾, neboť byla nutná aktualizace zejména s ohledem na novou judikaturu Soudního dvora, přistoupení nových členských států k EU a vývoj míry růstu a inflace. Ve sdělení byly stanoveny obecné zásady, které je třeba dodržovat při požadování finančních sankcí a které jsou stále platné. Rovněž byla poprvé stanovena metoda výpočtu paušální částky, včetně minimálních paušálních částek pro každý členský stát, byl aktualizován výpočet faktoru n⁽⁶⁾ a byly stanoveny paušální sazby pro výpočet penále a paušálních částek⁽⁷⁾.

- Po zavedení možnosti požádat o finanční sankce v případě nesdělení prováděcích opatření ke směrnicím přijatým legislativním postupem do Lisabonské smlouvy přijala Komise v roce **2010** sdělení o „*Provádění čl. 260 odst. 3 Smlouvy o fungování EU*“⁽⁸⁾. V tomto sdělení vysvětlila, jak by uplatnila stávající metody výpočtu paušálních částek a penále na případy, na něž se vztahuje čl. 260 odst. 3.

⁽¹⁾ Informace od Komise – Memorandum o použití článku 171 Smlouvy o ES (Úř. věst. C 242, 21.8.1996, s. 6).

⁽²⁾ Informace od Komise – Metoda výpočtu penále stanoveného v článku 171 Smlouvy o založení ES (Úř. věst. C 063, 28.2.1997, s. 2).

⁽³⁾
$$\sqrt{\frac{\text{GDP}(n)}{\text{GDP}(\text{min})} \times \frac{\text{Votes}(n)}{\text{Votes}(\text{min})}}$$

⁽⁴⁾ Viz PV(2001)1517/2 ze dne 2. dubna 2001.

⁽⁵⁾ Sdělení Komise – Použití článku 228 Smlouvy o ES (SEK(2005) 1658).

⁽⁶⁾
$$\sqrt{\frac{\text{GDP}(n)}{\text{GDP}(\text{Lux})} \times \frac{\text{Votes}(n)}{\text{Votes}(\text{Lux})}}$$

⁽⁷⁾ Stanovují se na 600 EUR za den pro penále a na 200 EUR pro paušální částky.

⁽⁸⁾ Sdělení Komise – Provádění čl. 260 odst. 3 Smlouvy o fungování EU (SEK(2010) 1371 v konečném znění).

V roce **2019** Komise vydala nové sdělení „Změna metody pro výpočet paušální částky a denní sazby penále, které Komise navrhuje v rámci řízení o nesplnění povinnosti u Soudního dvora Evropské unie“⁽⁹⁾. Toto sdělení následovalo po rozsudku Soudního dvora⁽¹⁰⁾, ve kterém se Soudní dvůr domníval, že se Komise již nemůže spoléhat na to, že počet hlasů v Radě každého členského státu bude odrážet institucionální váhu, neboť metoda hlasování se od 1. dubna 2017 změnila. Komise navíc využila této příležitosti k aktualizaci referenční hodnoty HDP (která bývala HDP Lucemburska) a při výpočtu faktoru *n* ji nahradila průměrem HDP členských států⁽¹¹⁾. Konečně, aby se zajistilo, že výsledné finanční sankce zůstanou víceméně v souladu s předchozími úrovněmi, zavedla Komise korekční faktor 4,5.

— Komise upravila výpočet paušálních částek a penále naposledy v roce **2021**⁽¹²⁾ z důvodu vystoupení Spojeného království z EU. Vzhledem k tomu, že faktor *n* zohledňoval průměr HDP všech členských států, vedlo vystoupení Spojeného království k jeho zvýšení, což by vedlo k vyšším peněžitým sankcím navrhovaným Komisí. Komise proto použila korekční faktor 0,836, aby zajistila, že zvýšení bude omezeno na inflaci.

⁽⁹⁾ Sdělení Komise – Změna metody pro výpočet paušální částky a denní sazby penále, které Komise navrhuje v rámci řízení o nesplnění povinnosti u Soudního dvora Evropské unie (Úř. věst. C 70, 25.2.2019, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 2018, Komise v. Řecko (C-93/17, EU:C:2018:903).

⁽¹¹⁾
$$\sqrt{\frac{\text{GDP}(n)}{\text{GDP}(\text{avg})} \times \frac{\text{Seats}(n)}{\text{Seats}(\text{avg})}}$$

⁽¹²⁾ Sdělení Komise – Úprava výpočtu paušálních částek a penále, které Komise navrhuje v rámci řízení o nesplnění povinnosti u Soudního dvora Evropské unie, po vystoupení Spojeného království z EU (Úř. věst. C 129, 13.4.2021, s. 1).

Bez námitek k navrhovanému spojení
(Věc M.10944 – MITSUBISHI / HERE)

(Text s významem pro EHP)

(2023/C 2/02)

Dne 19. prosince 2022 se Komise rozhodla nevznášet proti výše uvedenému oznámenému spojení námitky a prohlásit jej za slučitelné s vnitřním trhem. Základem tohoto rozhodnutí je ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾. Úplné znění rozhodnutí je k dispozici pouze v angličtině a bude zveřejněno poté, co z něj budou odstraněny případné skutečnosti, jež mají povahu obchodního tajemství. Znění tohoto rozhodnutí bude k dispozici:

- v oddílu týkajícím se spojení podniků na internetových stránkách Komise věnovaných hospodářské soutěži (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Tato internetová stránka umožňuje vyhledávat jednotlivá rozhodnutí o spojení podniků, a to podle společnosti, čísla případu, data a indexu hospodářského odvětví,
- v elektronické podobě na internetových stránkách EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=cs>) pod číslem 32022M10944. Stránky EUR-Lex umožňují přístup k právu Evropské unie po internetu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1.

IV

(Informace)

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

Úroková míra použitá Evropskou centrální bankou pro hlavní refinanční operace ⁽¹⁾:**2,50 % 1. ledna 2023****Směnné kurzy vůči euru ⁽²⁾****3. ledna 2023**

(2023/C 2/03)

1 euro =

měna	směnný kurz	měna	směnný kurz		
USD	americký dolar	1,0545	CAD	kanadský dolar	1,4414
JPY	japonský jen	137,93	HKD	hongkongský dolar	8,2392
DKK	dánská koruna	7,4370	NZD	novozélandský dolar	1,6932
GBP	britská libra	0,88048	SGD	singapurský dolar	1,4188
SEK	švédská koruna	11,1430	KRW	jihokorejský won	1 346,51
CHF	švýcarský frank	0,9879	ZAR	jihoafrický rand	18,0190
ISK	islandská koruna	151,70	CNY	čínský juan	7,2863
NOK	norská koruna	10,5280	IDR	indonéska rupie	16 471,95
BGN	bulharský lev	1,9558	MYR	malajsijský ringgit	4,6439
CZK	česká koruna	24,124	PHP	filipínské peso	59,020
HUF	maďarský forint	403,33	RUB	ruský rubl	
PLN	polský zlotý	4,6831	THB	thajský baht	36,254
RON	rumunský lei	4,9310	BRL	brazilský real	5,6656
TRY	turecká lira	19,7566	MXN	mexické peso	20,5283
AUD	australský dolar	1,5708	INR	indická rupie	87,4095

⁽¹⁾ Míra použitá při poslední operaci provedené před uvedeným dnem. V případě obchodní soutěže s proměnlivou mírou se jako úroková míra použije mezní míra.

⁽²⁾ Zdroj: referenční směnné kurzy jsou publikovány ECB.

SHRnutí ROZHODnutí KOMISE

ze dne 10. ledna 2022

o zamítnutí své příslušnosti ve smyslu článků 1 a 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽¹⁾ (Věc C.1886 – Iliad – Článek 265 Výzva k jednání)

(oznámeno pod číslem C(2022) 78)

(Pouze francouzské znění je závazné)

(2023/C 2/04)

(1) Dne 10. listopadu 2021 obdržela Evropská komise („Komise“) výzvu k jednání („Výzva k jednání“) ze strany Iliad S.A. („Iliad“, Francie) žádající Komisi, aby rozhodla o své příslušnosti podle článku 265 SFEU v souvislosti s transakcí za účelem sblížení mezi Télévision Française 1 S.A. („TF1“, Francie) a Métropole Télévision S.A. („M6“, Francie) (dále jen „Transakce“).

1. STRANY A TRANSAKCE

- (2) TF1 je dceřiná společnost vlastněná ze 43,7 % společností Bouygues S.A. („Bouygues“). Společnost Bouygues působí v oblasti stavebnictví, telekomunikací a médií. TF1 má jako hlavní činnost, přímo nebo *prostřednictvím* svých dceřiných společností, výrobu televizních programů. TF1 provozuje rovněž další činnosti spojené s hlavní činností editora televizních programů: audiovizuální a filmovou produkci, získávání audiovizuálních práv, obchodování s reklamními bloky, vydávání a distribuci hudebních DVD a CD, vývoj produktů odvozených z televizního vysílání, vývoj digitálních a interaktivních služeb.
- (3) M6 je dceřinou společností, kterou vlastní ze 48,26 % společnost RTL Group S.A. („RTL“), přičemž tato společnost sama o sobě je vlastněna ze 76,28 % společností Bertelsmann SE & Co. KGaA („Bertelsmann“). M6 má jako hlavní činnost, přímo nebo *prostřednictvím* svých dceřiných společností, výrobu televizních programů. M6 navíc provozuje rovněž celou řadu činností spojených s hlavní činností editora televizních programů: audiovizuální a filmovou produkci, získávání audiovizuálních práv, obchodování s reklamními bloky, vydávání a distribuci hudebních DVD a CD, vývoj produktů odvozených z televizního vysílání, vývoj digitálních a interaktivních služeb. Konečně M6 ovládá rozhlasovou skupinu RTL France, která má několik oprávnění k vysílání rozhlasových programů v metropolitní Francii a vyvíjí různé činnosti související s provozováním těchto rozhlasových služeb.
- (4) [Popis Transakce]. Po Transakci bude společnost Bouygues vlastnit asi 30 % základního kapitálu Nového subjektu, zatímco společnost Bertelsmann bude vlastnit *prostřednictvím* RTL asi 16 % základního kapitálu Nového subjektu.

2. SKUTKOVÝ STAV A ŘÍZENÍ

- (5) Dne 17. května 2021 oznámily společnosti TF1, M6, Bouygues a RTL, že uzavřely memorandum o porozumění za účelem zahájení výhradních jednání o sloučení činností TF1 a M6. Dne 17. května 2021 podepsaly společnosti Bouygues a RTL dvě *Memorandums of Understanding*. Po těchto *Memorandums of Understanding* následoval dne 8. července 2021 podpis *Framework Agreement* mezi společnostmi Bouygues a RTL, jakož i *Business Combination Agreement* mezi společnostmi TF1 a M6 („Dohody“). Společnosti Bouygues a RTL se rovněž dohodly na návrhu akcionářské dohody, která bude podepsána při uzavření Transakce („Akcionářská dohoda“).

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1 (dále jen „nařízení o spojování“). Smlouva o fungování Evropské unie (SFEU) zavedla od 1. prosince 2009 určité změny, jako je například nahrazení výrazu „Společenství“ výrazem „Unie“ a nahrazení termínu „společný trh“ termínem „vnitřní trh“. V tomto rozhodnutí se používá terminologie SFEU.

- (6) Dne 29. října 2021 zaslal orgán „Autorité de la concurrence française“ (Francouzský orgán pro hospodářskou soutěž, „ADLC“) několika tržním subjektům, mezi nimi i společností Iliad, dotazník, aby zjistil jejich stanoviska ohledně Transakce ^(?). V úvodu k dotazníku ADLC uvádí, že „[t]ento dotazník se týká zamýšleného sblížení mezi skupinami TF1 a [M6] v rámci [N]ového [S]ubjektu. Tento [Nový subjekt] by měl být výlučně ovládán společností [Bouygues]“. Z tohoto důvodu úvod k tržnímu testu, tvrdí, že „[t]ato [Transakce] podléhá povolení [ADLC], jež je ve Francii nezávislým správním orgánem odpovědným za regulaci hospodářské soutěže na trzích“.
- (7) Dne 10. listopadu 2021 předala společnost Iliad Komisi výzvu k jednání ^(?). Společnost Iliad především tvrdí, že na rozdíl od toho, co konstatuje ADLC, bude Nový subjekt podléhat společné kontrole společností Bouygues a Bertelsmann, a tudíž bude mít význam pro celou Unii.

3. VÝZNAM PRO UNII

3.1. Právní rámec

- (8) Ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení o spojování má Komise výlučnou pravomoc posuzovat spojení s významem pro celou Unii. Článek 1 nařízení o spojování stanoví dva alternativní soubory prahových hodnot pro určení, zda má spojení význam pro Unii.
- (9) Ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení o spojování má spojení význam pro Unii, jestliže i) celkový celosvětový obrat všech dotčených podniků přesahuje 5 miliard EUR a ii) celkový obrat každého z nejméně dvou dotčených podniků v rámci celé Unie přesahuje 250 milionů EUR, pokud žádný z dotčených podniků nedosáhne v jednom a též členském státě více než dvou třetin svého celkového obratu v rámci celé Unie.
- (10) Spojení nedosahující prahových hodnot stanovených v čl. 1 odst. 2 nařízení o spojování má význam pro Unii, jestliže: i) celkový celosvětový obrat všech dotčených podniků přesahuje 2,5 miliardy EUR, ii) v každém z nejméně tří členských států celkový obrat všech dotčených podniků přesahuje 100 milionů EUR, iii) v každém z nejméně tří členských států uvedených pro účely bodu ii) převyšuje celkový obrat každého z nejméně dvou dotčených podniků 25 milionů EUR a iv) celkový obrat v rámci Unie každého z nejméně dvou dotčených podniků přesahuje 100 milionů EUR, pokud žádný z dotčených podniků nedosáhne v jednom a též členském státě více než dvou třetin svého celkového obratu v rámci celé Unie (čl. 1 odst. 3 nařízení o spojování).
- (11) Z hlediska zjišťování příslušnosti jsou dotčenými podniky účastníci spojení, čili fúze nebo nabytí kontroly podle čl. 3 odst. 1 nařízení o spojování ⁽⁴⁾.
- (12) V rámci nabytí výlučné kontroly jsou dotčenými podniky nabývající podnik a cílový podnik ⁽⁵⁾.

^(?) Výzva k jednání, příloha 1.

^(?) Dne 30. listopadu 2021 v odpovědi na žádost Komise o připomínky („Připomínky společnosti Bouygues“) společnost Bouygues informovala Komisi, že výzva k jednání „je podepsána předsedou správní rady akciové společnosti Iliad, který nemá oprávnění k zastupování, a tudíž nemá oprávnění jednat jménem a na účet společnosti Iliad.“ Ratifikačním dopisem (ve smyslu čl. 1156 odst. 3 a čl. 1998 odst. 2 francouzského občanského zákoníku) a opakovaným zasláním Komisi dne 6. prosince 2021 potvrdila společnost Iliad, že generální ředitel udělil ústní plnou moc předsedovi správní rady společnosti Iliad, aby zaslal Komisi výzvu k jednání (v tomto smyslu viz odpověď společnosti Iliad na RFI 1). Komise má tudíž má za to, že společnost Iliad platně předložila výzvu k jednání.

⁽⁴⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti Komise na základě nařízení o spojování, opravené znění (Úř. věst. C 43, 21.2.2009, s. 10), bod 129 („Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti“).

⁽⁵⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, bod 134.

- (13) V souvislosti s nabytím společné kontroly u nově zakládaného podniku po vkladu dceřiné společnosti nebo již existující oblasti podnikání společnosti, která vykonávala výlučnou kontrolu nad touto dceřinou společností nebo nad již existující oblastí podnikání, se považuje každý společně kontrolující podnik za dotčený podnik. Za těchto okolností je obrat společného podniku součástí obratu původní mateřské společnosti ⁽⁶⁾.

3.2. Obrat

- (14) Společnost Bouygues měla v roce 2020 celkový celosvětový obrat 34,7 miliardy EUR, obrat [obrat] miliardy EUR v Unii a obrat [obrat] miliardy EUR ve Francii. Tudíž společnost Bouygues dosahuje více než dvě třetiny svého celkového obratu v Unii ve Francii.
- (15) Společnost Bertelsmann měla v roce 2020 celkový celosvětový obrat 17,3 miliardy EUR, obrat [obrat] miliardy EUR v Unii a [obrat] miliardy EUR ve Francii. Tudíž společnost Bertelsmann nedosahuje více než dvě třetiny svého celkového obratu v Unii ve Francii.
- (16) Společnost M6 měla v roce 2020 celkový celosvětový obrat 1,27 miliardy EUR, obrat [obrat] miliardy EUR v Unii a obrat [obrat] miliardy EUR ve Francii. Tudíž společnost M6 dosahuje více než dvě třetiny svého celkového obratu v Unii ve Francii.
- (17) Ať už se vezme v úvahu obrat společností Bouygues a M6 nebo společností Bouygues a Bertelsmann, není vůbec pochyb, že tyto obraty překračují prahové hodnoty stanovené v čl. 1 odst. 2 písm. a) a b). Pokud však vezmeme v úvahu jen obrat společností Bouygues a M6, neměla by Transakce význam pro Unii vzhledem k tomu, že společnosti Bouygues a M6 dosahují více než dvou třetin svých obrátů v Unii ve Francii. Pokud vezmeme v úvahu obrat společností Bouygues a Bertelsmann, měla by Transakce význam pro Unii vzhledem k tomu, že společnost Bertelsmann nedosahuje více než dvou třetin svého obratu v Unii ve Francii.
- (18) Je proto třeba zjistit okruh podniků dotčených Transakcí.

3.3. Podniky dotčené Transakcí

- (19) ADLC a společnost Bouygues mají za to, že Nový subjekt bude výlučně kontrolován společností Bouygues ⁽⁷⁾. V tomto případě by dotčenými podniky byly společnosti Bouygues a M6 a spojení by nemělo význam pro Unii.
- (20) Naopak společnost Iliad tvrdí, že Nový subjekt bude společně kontrolován společnostmi Bouygues a Bertelsmann ⁽⁸⁾. V tomto případě by dotčenými podniky byly společnosti Bouygues a Bertelsmann ⁽⁹⁾ a spojení by mělo význam pro Unii.
- (21) Aby se zjistil okruh podniků dotčených Transakcí, je třeba nejdříve zjistit povahu kontroly, která bude vykonávána nad Novým subjektem.

3.3.1. Povaha kontroly nad Novým subjektem

3.3.1.1. Úvod týkající se řízení Nového subjektu

- (22) Po Transakci bude společnost Bouygues vlastnit asi 30 % základního kapitálu Nového subjektu, zatímco společnost Bertelsmann bude vlastnit *prostřednictvím* RTL asi 16 % základního kapitálu Nového subjektu.

⁽⁶⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, bod 139.

⁽⁷⁾ Viz analýza uplatnitelnosti nařízení o spojování na Transakci ADLC ze dne 30 listopadu 2021, s. 7, a připomínky společnosti Bouygues, s. 10.

⁽⁸⁾ Výzva k jednání, strany 1–3.

⁽⁹⁾ Zahrnující rovněž M6.

- (23) Co se týče valné hromady Nového subjektu („Valná hromada“), stanoví článek 2.5 Akcionářské dohody, že se společnosti Bouygues a Bertelsmann budou muset před konáním každé Valné hromady dohodnout na společném stanovisku u všech bodů programu jednání. V případě neshody bude muset společnost Bertelsmann v zásadě hlasovat pro stanovisko společnosti Bouygues.
- (24) Správní rada Nového subjektu („Správní rada“) se bude skládat z 12 členů. Společnost Bouygues bude moci jmenovat 4 členy, mezi nimiž i předsedu Správní rady a generálního ředitele ⁽¹⁰⁾, a navrhnout 2 nezávislé členy. Společnost Bertelsmann bude moci jmenovat 2 ředitele, mezi nimiž místopředsedu Správní rady, a navrhnout [počet nezávislých členů navržených společností Bertelsmann]. Podle článku 2.1.4 Akcionářské dohody se přijímají rozhodnutí Správní rady většinou odevzdaných hlasů. V případě rovnosti hlasů má generální ředitel rozhodující hlas. Článek 2.1.2 Akcionářské dohody stanoví, že se společnosti Bouygues a Bertelsmann budou muset dohodnout na společném stanovisku týkajícím se všech bodů programu jednání Správní rady. V případě neshody bude muset společnost Bertelsmann v zásadě hlasovat pro stanovisko společnosti Bouygues.

3.3.1.2. Argumenty společnosti Iliad

- (25) Společnost Iliad má za to, že Nový subjekt bude společně kontrolován společnostmi Bouygues a Bertelsmann.
- (26) Za prvé společnost Iliad na podporu svého stanoviska tvrdí, že struktura Transakce, jak ji zamýšlejí společnosti Bouygues a Bertelsmann, umožňuje učinit závěr, že bude existovat společná kontrola společností Bouygues a Bertelsmann nad Novým subjektem. Proto společnost Iliad zdůrazňuje, že po uzavření Transakce bude mít společnost Bertelsmann (prostřednictvím RTL) 16 % základního kapitálu v Novém subjektu. Společnost Bertelsmann bude tedy druhým akcionářem Nového subjektu.
- (27) Společnost Iliad proto tvrdí, že společnost Bertelsmann bude klíčovým hráčem v rámci akcionářů Nového subjektu, zejména z důvodu odborných znalostí RTL v audiovizuálním odvětví. Z rozhovoru s Thomasem Rabem, generálním ředitelem společnosti Bertelsmann, a Olivierem Roussatem, generálním ředitelem společnosti Bouygues, vyplývá zejména, že společnosti Bouygues a Bertelsmann se považují za dlouhodobé partnery se společnou vizí trhů ⁽¹¹⁾. Tato sdělení zazněla při prezentaci pro investory, při níž společnosti TF1 a M6 tvrdily, že RTL zůstane dlouhodobým strategickým akcionářem ⁽¹²⁾. Společnost Iliad dále zdůrazňuje, že pokud ani společnost Bouygues, ani společnost RTL nemají jednotlivě dostatečná hlasovací práva k tomu, aby měly většinu na valných hromadách, může jim poskytnout většinu pouze společný výkon jejich hlasovacích práv ⁽¹³⁾.
- (28) Za druhé má společnost Iliad za to, že společnosti Bouygues a RTL budou jednat jako strategičtí partneři v rámci jednání ve vzájemné shodě. Jednání ve vzájemné shodě definuje článek L.233-10 francouzského obchodního zákoníku jako dohodu uzavřenou osobami „za účelem získání, převodu nebo výkonu hlasovacích práv, aby byla prováděna společná politika vůči společnosti nebo aby byla získána kontrola nad touto společností“. Existence takového jednání by navíc měla být ukazatelem, který by ADLC měla uplatnit při posuzování povahy kontroly vykonávané jednou nebo více společnostmi nad jinou společností ⁽¹⁴⁾.
- (29) Za třetí má společnost Iliad za to, že společnost Bertelsmann bude mimořádně zastoupená ve Správní radě ⁽¹⁵⁾. Společnost Iliad upozorňuje zejména, že první generální ředitel Nového subjektu bude Nicolas de Tavernost, nynější ředitel M6. Společnost Iliad rovněž poznamenává, že počet členů Správní rady přidělený společností Bouygues (čtyři) a Bertelsmann (tři) jednotlivě neumožňuje společností Bouygues nebo Bertelsmann jednat samostatně ⁽¹⁶⁾.

⁽¹⁰⁾ Prvním generálním ředitelem Nového subjektu bude Nicolas de Tavernost, nynější ředitel M6.

⁽¹¹⁾ Výzva k jednání, příloha 2, bod 7.

⁽¹²⁾ Výzva k jednání, příloha 2, bod 8.

⁽¹³⁾ Výzva k jednání, příloha 2, body 10–12.

⁽¹⁴⁾ Výzva k jednání, příloha 2, body 16–20.

⁽¹⁵⁾ Výzva k jednání, příloha 2, body 22–23.

⁽¹⁶⁾ Výzva k jednání, příloha 2, body 24–26.

- (30) Konečně společnost Iliad tvrdí, že si společnosti Bouygues a Bertelsmann určily společnou strategii předloženou v tiskových zprávách a v prezentacích pro investory ⁽¹⁷⁾.

3.3.1.3. Argumenty ADLC a společnosti Bouygues

- (31) ADLC a společnost Bouygues mají za to, že Transakce je koncipována tak, aby zajistila společnosti Bouygues výlučnou kontrolu nad Novým subjektem ⁽¹⁸⁾.
- (32) Co se týče Valné hromady, společnost Bouygues zdůrazňuje, že na základě uplatnění článku 2.5 Akcionářské dohody se společností Bouygues a Bertelsmann budou muset dohodnout před každou Valnou hromadou a pokusit se najít společné stanovisko u každého nadcházejícího hlasování. V případě neshody mezi společnostmi Bouygues a Bertelsmann nabude na převaze stanovisko navržené Bouygues a společnost Bertelsmann bude povinně hlasovat pro rozhodnutí požadované společností Bouygues ⁽¹⁹⁾. Historická analýza míry účasti na valných hromadách společností TF1 a M6 by mohla vést k závěru, že hlasovací práva zahrnující jak společnost Bouygues, tak Bertelsmann poskytnou těmto společnostem na valných hromadách faktickou většinu.
- (33) Pokud jde o Správní radu, společnost Bouygues upozorňuje, že článek 2.1.1 Akcionářské dohody stanoví, že se Správní rada Nového subjektu bude skládat z 12 členů, z nichž společnost Bouygues bude jmenovat polovinu, a to včetně jejího předsedy, který bude mít k dispozici rozhodující hlas ⁽²⁰⁾.
- (34) Společnost Bouygues uvádí, že Akcionářská dohoda, obdobně jako při přípravě valných hromad, ukládá dobu pro konzultace mezi společnostmi Bouygues a Bertelsmann před každou schůzí Správní rady ⁽²¹⁾. V případě neshody mezi společnostmi Bouygues a Bertelsmann nabude na převaze stanovisko navržené Bouygues a společnost Bertelsmann bude povinně hlasovat pro rozhodnutí požadované společností Bouygues ⁽²²⁾. Společnost Bertelsmann se může odchýlit od stanoviska společnosti Bouygues pouze ve výjimečných případech. Především článek 2.1.2 Akcionářské dohody stanoví, že společnost Bertelsmann nebude muset dodržet stanovisko společnosti Bouygues, pokud společnost Bertelsmann nebo jeden z jejích zástupců ve Správní radě bude mít za to, že rozhodnutí je protiprávní či je v rozporu se zájmem společnosti, kterou představuje Nový subjekt ⁽²³⁾. Nadto článek 2.1.4 vypočítává témata, o nichž společnost Bertelsmann nebude muset hlasovat shodně se společností Bouygues, ale toto by se mělo týkat jen výjimečných rozhodnutí, která mohou ovlivnit hodnotu Nového subjektu ⁽²⁴⁾.
- (35) Konečně společnost Bouygues tvrdí, že bude kontrolovat veškerá strategická rozhodnutí Nového subjektu, a to včetně obchodního plánu, rozpočtu, jeho investic a jmenování jeho vedoucích pracovníků. Z tohoto důvodu společnost Bouygues zdůrazňuje, že skutkové okolnosti, o něž se opírá společnost Iliad, aby učinila závěr o existenci společné strategie mezi společnostmi Bouygues a Bertelsmann, jsou pouze tiskové zprávy, které nepředkládají celé znění Dohod a Akcionářské dohody ⁽²⁵⁾.

3.3.1.4. Posouzení ze strany Komise

(A) Právní rámec

- (36) Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti stanoví, že o společnou kontrolu se jedná tam, kde mají dva či více podniků či osob možnost vykonávat rozhodující vliv na jiný podnik. Komise považuje za rozhodující vliv v tomto smyslu zpravidla možnost zablokovat rozhodnutí, která určují strategické obchodní chování podniku. Podniky, které získají společnou kontrolu nad jiným podnikem, musí tudíž určovat obchodní politiku společného podniku a musí spolupracovat ⁽²⁶⁾.

⁽¹⁷⁾ Výzva k jednání, příloha 2, body 27–33.

⁽¹⁸⁾ Viz analýza uplatnitelnosti nařízení o spojování na Transakci ADLC ze dne 30 listopadu 2021, s. 7, a připomínky společnosti Bouygues, s. 10.

⁽¹⁹⁾ Připomínky společnost Bouygues, s. 5.

⁽²⁰⁾ Připomínky společnost Bouygues, s. 8.

⁽²¹⁾ Připomínky společnost Bouygues, s. 5–6.

⁽²²⁾ Připomínky společnost Bouygues, s. 5.

⁽²³⁾ Připomínky společnost Bouygues, s. 6.

⁽²⁴⁾ Připomínky společnost Bouygues, s. 6 a 9.

⁽²⁵⁾ Připomínky společnost Bouygues, s. 9.

⁽²⁶⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, bod 62.

- (37) Komise používá několik kritérií, aby rozhodla o existenci společné kontroly.
- (38) I když může existovat společná kontrola, pokud obě mateřské společnosti mají stejná hlasovací práva a stejné obsazení řídicích orgánů, Komise má za to, že to není nezbytná podmínka. V důsledku toho může rovněž existovat společná kontrola i při neexistenci této parity. Je tomu tak zejména v případě, kdy menšinoví společníci mají dodatečná práva, jako jsou například práva veta u strategických rozhodnutí ohledně Nového subjektu ⁽²⁷⁾. Práva veta, která udělují společnou kontrolu, obvykle zahrnují rozhodnutí a otázky, jako je rozpočet, obchodní plán (*business plan*), hlavní investice nebo jmenování vedoucích pracovníků.
- (39) Nadto má Komise za to, že společný výkon práva veta může zakládat společnou kontrolu. Takto i bez zvláštních práv veta mohou dva či více podniků nabytím menšinového podílu získat společnou kontrolu v jiném podniku ⁽²⁸⁾. Tak tomu může být v případě, kdy menšinové podíly dohromady zakládají kontrolu v cílovém podniku. Taková situace může vyplývat z právně závazných dohod nebo z faktických poměrů, zejména pokud existují silné společenské zájmy ⁽²⁹⁾.
- (40) Konečně Komise může vzít v úvahu i jiné skutečnosti, například existenci rozhodujícího hlasu ⁽³⁰⁾. Při existenci společné kontroly by žádná z mateřských společností neměla disponovat rozhodujícími hlasy, neboť by pak tato společnost měla výlučnou kontrolu ⁽³¹⁾. Mají-li však její rozhodující hlasy v praxi omezený význam, lze vycházet z předpokladu společné kontroly ⁽³²⁾.
- (B) Práva veta společnosti Bertelsmann v Novém subjektu
- (41) Jak je uvedeno v bodech (22)–(24) výše, bude muset společnost Bertelsmann, kromě výjimek, hlasovat podle společnosti Bouygues jak při schůzích Správní rady, tak během Valných hromad.
- (42) Na základě výjimky článek 2.1.4 Akcionářské dohody [stanoví mechanismus, který umožňuje společnosti Bertelsmann nehlasovat výjimečně a u některých taxativně vyjmenovaných rozhodnutí pro návrh] ⁽³³⁾. Komise má za to, že mechanismus výjimky v článku 2.1.4 Akcionářské dohody je analogický právu veta společnosti v těchto věcech. [Podrobnosti ohledně fungování Akcionářské dohody]. Takže společnost Bertelsmann bude mít právo veta ohledně záležitostí vyjmenovaných v článku 2.1.4 Akcionářské dohody.
- (43) Článek 2.1.4 Akcionářské dohody vyjmenovává nejdříve seznam záležitostí, v nichž bude mít společnost Bertelsmann výjimečně právo veta. Toto se týká zejména změn stanov, výměny auditorů, každé změny politiky rozdělování dividend, každé změny pravidel řízení, každého zvýšení základního kapitálu, každého významného navýšení dluhu, jakož i závazku Nového subjektu u každé nové činnosti, která nespadá do předmětu činnosti Nového subjektu. Pokud jde o práva veta, Komise konstatuje, že podle odstavce 66 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti se tyto záležitosti netýkají strategických rozhodnutí Nového subjektu. Právo veta v těchto záležitostech, které se týkají samotného života Nového subjektu, nemůže totiž poskytnout společnosti Bertelsmann společnou kontrolu nad Novým subjektem. Tato práva veta odpovídají spíše právům, která jsou normálně poskytována menšinovým akcionářům, aby byly chráněny jejich finanční zájmy jakožto investorů ve společném podniku.
- (44) Článek 2.1.4 Akcionářské dohody poskytuje společnosti Bertelsmann rovněž v její prospěch práva veta týkající se některých druhů investic. Především si společnost Bertelsmann ponechá právo neřídit se návrhem společnosti Bouygues v případě i) kterékoli investice, kteréhokoli prodeje či nabytí cenných papírů, činnosti či aktiv za částku vyšší než [prahová částka] EUR na transakci, ii) nabytí práv k audiovizuálnímu obsahu za částku přesahující [prahová částka] EUR na transakci a rok, iii) smluv o rozdělení částky vyšší než [prahová částka] EUR na transakci a rok, iv) vytvoření kteréhokoli společného podniku či partnerství nebo jakékoli jiné záruky, kdy každá

⁽²⁷⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, bod 65.

⁽²⁸⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, bod 74.

⁽²⁹⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, body 74–76.

⁽³⁰⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, bod 82.

⁽³¹⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, bod 82.

⁽³²⁾ Konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti, bod 82.

⁽³³⁾ Tato povinnost se nerozšiřuje na nezávislé členy navržené společnostmi Bouygues a Bertelsmann.

akce se vztahuje na roční částku [prahová částka] EUR, a v) každého zahájení soudního sporu, který se vztahuje k částce vyšší než [prahová částka] EUR. V této souvislosti Komise upozorňuje, že prahové hodnoty stanovené v Akcionářské dohodě přesahují hodnotu téměř všech investic provedených společností TF1 za posledních deset let (a veškeré investice realizované společností M6) ⁽³⁴⁾. Nejsou tedy takové povahy, aby poskytovaly společnosti Bertelsmann veto v případě běžného řízení záležitostí nového subjektu. S ohledem na velikost takto stanovených částek odpovídají tato práva veta spíše běžným právům na ochranu menšinových akcionářů.

- (45) Takže s ohledem na výše uvedené má Komise za to, že společnost Bertelsmann nebude vykonávat společnou kontrolu nad Novým subjektem z důvodu práva veta uvedených v článku 2.1.4 Akcionářské dohody.
- (46) První generální ředitel Nového subjektu bude jmenován společností Bouygues a Bertelsmann ⁽³⁵⁾. Bude představovat jednoho ze čtyř členů Správní rady jmenované společností Bouygues. Během doby zachování účasti ⁽³⁶⁾ může společnost Bouygues po jednáních se společností Bertelsmann, ale aniž by tato společnost měla právo veta u konečného rozhodnutí, odvolat generálního ředitele Nového subjektu z jeho funkce. Co se týče jmenování budoucích generálních ředitelů, bude muset společnost Bouygues navrhnout seznam [...] kandidátů [...] a společnost Bertelsmann bude moci vyslovit své veto vůči jednomu z kandidátů ⁽³⁷⁾. Společnost Bouygues bude mít tedy poslední slovo, pokud jde o volbu [generálního ředitele], ledaže by se společnost Bertelsmann domnívala, že existují závažné pochybnosti ohledně mravního profilu kandidáta ⁽³⁸⁾. [...] ⁽³⁹⁾. Plyne z toho, že jak po dobu zachování účasti, tak po ní, bude mít společnost Bouygues poslední slovo, pokud se jedná o jmenování a rezignaci generálního ředitele Nového subjektu. Společnost Bertelsmann bude mít pouze právo veta u [...] a u jmenování kandidáta, o němž se společnost Bertelsmann domnívá, že existují vážné pochybnosti o jeho morálním profilu. Naopak společnost Bertelsmann nebude mít žádné právo veta, pokud jde o rezignaci generálního ředitele. Tímto způsobem jsou práva veta společnosti Bertelsmann při procesu jmenování generálního ředitele Nového subjektu podobná právu na konzultace, které je slučitelné s běžnou vůlí chránit menšinové akcionáře. Komise dále upozorňuje, že společnost Bouygues bude moci bezodkladně odvolat prvního generálního ředitele Nového subjektu.
- (47) Tudíž Komise má za to, že společnost Bertelsmann nebude vykonávat společnou kontrolu nad Novým subjektem z důvodu svého podílu na jmenování a rezignaci generálního ředitele Nového subjektu.
- (48) Co se týče obchodního plánu a rozpočtu, Komise upozorňuje, že článek 2.2.1 Akcionářské dohody vytváří kontrolní komisi odpovědnou za přípravu rozpočtu a obchodního plánu, která se bude skládat z jednoho člena Správní rady jmenovaného společností Bouygues a jednoho člena Správní rady jmenovaného společností Bertelsmann ⁽⁴⁰⁾. [Společnosti Bouygues a Bertelsmann se dohodnou na prvním obchodním plánu] ⁽⁴¹⁾. Mimoto budoucí obchodní plány, proti nimž bude moci společnost Bertelsmann vznášet námitky, jen když tyto plány budou v rozporu se zájmem Nového subjektu ⁽⁴²⁾, budou muset plnit cíle v příjmech, synergiích a investicích [...], na nichž se společnosti Bouygues a Bertelsmann dohodly ⁽⁴³⁾. Tudíž [co se týče budoucích obchodních plánů, bude si moci společnost Bouygues z důvodu své převahy ve Správní radě vynutit svůj zájem při hlasování ve Správní radě] ⁽⁴⁴⁾. Tyto budoucí obchodní plány a rozpočty přitom představují strategická rozhodnutí Nového subjektu.

⁽³⁴⁾ Společnost Bouygues potvrzuje, že tyto prahové hodnoty byly překročeny jen třikrát od roku 2011 společností TF1 a nikdy nebyly překročeny společností M6. Navíc v odpovědi na žádost o informaci RFI 2 potvrdila společnost Bouygues, že je-li to relevantní, konsolidace historických údajů mezi skupinami TF1 a M6 nevedla k žádnému dodatečnému překročení prahových hodnot definovaných v článku 2.1.4 (viz RFI 2, odpověď na otázku 2 a příloha). Tudíž Komise má za to, že prahové hodnoty jsou dostatečně vysoké, aby neposkytly společnosti Bertelsmann právo veta v případě strategických rozhodnutí v Novém subjektu.

⁽³⁵⁾ Akcionářská dohoda, článek 2.3.

⁽³⁶⁾ Článek 3.2 Akcionářské dohody stanoví, že, kromě výjimek, si společnost Bertelsmann bude moci zachovat svou účast v Novém subjektu po [určitou dobu] („**Doba zachování účasti**“).

⁽³⁷⁾ Akcionářská dohoda, článek 2.3.

⁽³⁸⁾ Akcionářská dohoda, článek 2.1.2.

⁽³⁹⁾ Akcionářská dohoda, článek 2.3.

⁽⁴⁰⁾ Akcionářská dohoda, článek 2.2.1.

⁽⁴¹⁾ Akcionářská dohoda, článek 2.2.1. Navíc ve své odpovědi na žádost o informace RFI 2 společnost Bouygues potvrdila, že Dohody dávají společnosti Bouygues možnost pozměnit krátkodobě obchodní plán a odvolat první rozpočet (viz RFI 2, odpověď na otázku 5(b)).

⁽⁴²⁾ Akcionářská dohoda, článek 2.1.2.

⁽⁴³⁾ Akcionářská dohoda, článek 2.2.1.

⁽⁴⁴⁾ Viz níže, bod (62).

- (49) Tudíž Komise má za to, že společnost Bertelsmann nebude vykonávat společnou kontrolu nad Novým subjektem z důvodu mechanismu diskuse o budoucích plánech a rozpočtech Nového subjektu a jejich přijetí.
- (50) Proto Komise upozorňuje, že žádné právo není takové povahy, aby poskytlo společnosti Bertelsmann veto ohledně strategických rozhodnutí Nového subjektu.
- (C) Společný výkon hlasovacích práv
- (51) Co se týče valných hromad, kromě vyhrazených věcí, které jsou uvedeny v článku 2.1.4 Akcionářské dohody (jež byly přezkoumány v bodě (43)–(45) výše), nebude moci společnost Bertelsmann podat námitky vůči stanovisku společnosti Bouygues.
- (52) Nicméně uvnitř Správní rady, kromě vyhrazených věcí uvedených v článku 2.1.4 Akcionářské smlouvy a jmenování generálního ředitele Nového subjektu (jež byly přezkoumány v bodech (43)–(47) výše), má společnost Bertelsmann právo vznést námitku proti kterémukoli rozhodnutí, které považuje za nezákonné nebo v rozporu se zájmy společnosti, již představuje Nový subjekt (článek 2.1.2 Akcionářské dohody).
- (53) Pojem zájmů společnosti nepodléhá zvláštním podmínkám. Nicméně jak zdůrazňuje společnost Bouygues, i) výjimka stanovená v článku 2.1.2 Akcionářské dohody je obvyklá a není specifická pro audiovizuální odvětví, ii) a má být uplatněna pouze v mimořádných situacích, iii) neboť jejím cílem je zabránit, aby vznikla občanskoprávní a/nebo trestní odpovědnost členů jmenovaných společností Bertelsmann⁽⁴⁵⁾. V tomto smyslu Komise poznamenává, že rozsah výjimky je omezen ve své působnosti.
- (54) Vyplývá z toho, že společnost Bertelsmann nebude mít možnost *de iure* vykonávat rozhodující vliv na Nový subjekt na základě ustanovení Akcionářské dohody. Nicméně je třeba vyhodnotit, zda by nemohl existovat společný výkon hlasovacích práv *de facto*.
- (55) Především společnost Bertelsmann má know-how v audiovizuálním odvětví, které přesahuje činnosti Nového subjektu. Navíc platí, že i když si společnost Bertelsmann nebude moci vynutit své stanovisko, budou muset společnosti Bouygues a Bertelsmann vzájemně konzultovat, aby se pokusily dohodnout na společném stanovisku při hlasování před každým zasedáním Správní rady nebo Valnou hromadou Nového subjektu. V tomto smyslu by nebylo možné vyloučit, že společnosti Bouygues a Bertelsmann se budou chovat jako jediný subjekt v rozhodovacích orgánech Nového subjektu. Nadto budoucí generální ředitel Nového subjektu bude pokračovat ve výkonu několika funkcí uvnitř společnosti Bertelsmann⁽⁴⁶⁾.
- (56) Avšak i společnost Bouygues disponuje vlastním know-how v audiovizuálním sektoru a nebude vůbec závislá z tohoto důvodu na společnosti Bertelsmann. Mimoto společnost Bertelsmann nebude mít významné obchodní vztahy s Novým subjektem⁽⁴⁷⁾. Konečně společnost Bouygues si ponechává právo odvolat generálního ředitele Nového subjektu, aniž by společnost Bertelsmann mohla proti tomu vznést námitku.
- (57) Vyplývá z toho, že žádná skutečnost neumožňuje podpořit existenci silného společného zájmu mezi společnostmi Bouygues a Bertelsmann.
- (58) Pokud neexistuje takový zájem, má Komise za to, že možnost vzniku měnicích se koalic mezi menšinovými akcionáři zpravidla vede k zamítnutí domněnky o faktické společné kontrole. Přitom v daném případě je možné, že jak ve Správní radě, tak během Valné hromady bude možné se spojit s jinými menšinovými akcionáři, co se týče věcí, v nichž by měla společnost Bertelsmann zájem hlasovat v rozporu se zájmem společnosti Bouygues.

⁽⁴⁵⁾ Viz RFI 2, odpověď na otázku 1.

⁽⁴⁶⁾ Výzva k jednání, příloha 2, bod 23.

⁽⁴⁷⁾ Ve své odpovědi na žádost o informace RFI 2 potvrdila společnost Bouygues, že vztahy uvnitř skupiny mezi společnostmi M6 a Bertelsmann směřují ke konci (viz RFI 2, odpověď na otázku 4(b)). Společnost Bouygues však zdůrazňuje, že Nový subjekt by mohl, stejně jako kterýkoli jiný subjekt, získat dodávky od dceřiných společností Bertelsmann za tržních podmínek.

- (59) Mimoto Komise upozorňuje, že v případě, že se společnosti Bouygues a Bertelsmann nedohodnou, musí si společnost Bertelsmann zachovat svou účast po Doby zachování účasti [doba trvání Doby zachování účasti]. Po uplynutí této doby bude moci společnost Bertelsmann prodat své akcie s uplatněním předkupního práva pro společnost Bouygues ve [výše podílů] podílů. Zbytek podílů bude moci být prodán volně, [pokud výběr kupujícího nezpůsobí obtíže z hlediska hospodářské soutěže]. Komise má proto za to, že v případě, že nedojde k dohodě, nebude trvání Nového subjektu ovlivněno.
- (60) Komise tedy uzavírá, že Dohody a Akcionářská dohoda nevedou k faktickému výkonu hlasovacích práv.
- (D) Existence rozhodujícího hlasu
- (61) V každém případě bod 82 Konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti stanoví, že při existenci společné kontroly by žádná z mateřských společností neměla disponovat rozhodujícími hlasy, neboť by pak tato společnost měla výlučnou kontrolu.
- (62) V daném případě bude společnost Bouygues ovládat polovinu Správní rady, a to včetně generálního ředitele ⁽⁴⁸⁾, který bude mít rozhodující hlas. V tomto smyslu se hlasování společnosti Bertelsmann nejeví jako nezbytné pro účely přijetí stanoviska společnosti Bouygues uvnitř Správní rady, ledaže by se jednalo o věci vyhrazené ve smyslu článku 2.1.4 Akcionářské dohody (u nichž neprobíhá společné hlasování). Stejným způsobem bude moci společnost Bertelsmann vznést námitku během Valné hromady proti stanovisku společnosti Bouygues pouze u věcí vyhrazených ve smyslu článku 2.1.4 Akcionářské dohody (u nichž neprobíhá společné hlasování).
- (63) Proto kvůli rozhodujícímu hlasu, který má společnost Bouygues, nebude mít společnost Bertelsmann společnou kontrolu nad Novým subjektem.
- (E) Výlučná kontrola nad Novým subjektem
- (64) Jak je uvedeno výše, Komise konstatuje, že společnost Bouygues bude mít pravomoc jmenovat polovinu Správní rady Nového subjektu. Z důvodu ustanovení francouzského obchodního zákoníku ⁽⁴⁹⁾ bude mít generální ředitel Nového subjektu, který bude jmenován společností Bouygues, rozhodující hlas v případě rovnosti hlasů. V tomto smyslu společnost Bouygues bude schopná si vynutit svá rozhodnutí ve Správní radě Nového subjektu. Komise konstatuje, že tato práva poskytují společnosti Bouygues výlučnou právní kontrolu nad Novým subjektem.
- (65) Navíc podle ustanovení článku 2.5 Akcionářské dohody, která obsahuje výjimku ohledně věcí vyhrazených ve smyslu článku 2.1.4 Akcionářské dohody (které nejsou takové povahy, aby poskytly společnou kontrolu), bude během valných hromad společnost Bertelsmann muset hlasovat v zájmu společnosti Bouygues. V tomto smyslu bude společnost Bouygues kontrolovat fakticky asi 46 % hlasovacích práv ve Valné hromadě Nového subjektu. Podle historických konsolidovaných statistik předložených společností Bouygues toto představuje více než polovinu hlasovacích práv skutečně zastoupených na valných hromadách ⁽⁵⁰⁾. Z tohoto důvodu Komise konstatuje, že společnost Bouygues bude vykonávat rovněž faktickou výlučnou kontrolu nad Novým subjektem. Následující tabulka zachycuje konsolidované historické údaje o účasti na valných hromadách společností TF1 a M6 od roku 2019.

⁽⁴⁸⁾ Tribunál Evropské unie už prohlásil, že za účelem uplatnění nařízení o spojování podniků je nezávislý charakter zástupce jmenovaného jedním akcionářem bez vlivu na způsobilost tohoto nezávislého zástupce brát ohled na stanovisko toho, kdo ho jmenuje (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 23. února 2006 ve věci T-282/02, Cementbouw Handel & Industrie v. Komise, bod 74). Vzhledem k tomu, že neexistují důkazy o opaku, má Komise za to, že dva nezávislí členové Správní rady Nového subjektu jmenovaní společností Bouygues budou jednat v zájmu společnosti Bouygues.

⁽⁴⁹⁾ Francouzský obchodní zákoník, článek L.225-37.

⁽⁵⁰⁾ Viz RFI 2, odpověď na otázku 3.

Tabulka 1

Konsolidované historické údaje o účasti TF1 a M6

Rok	Konsolidovaná míra účasti	Odhadovaná míra vlastnictví základního kapitálu společnosti Bouygues	Míra účasti společnosti Bouygues ve vztahu k součtu konsolidovaných hlasů
2021	[...] %	46 %	[více než polovina] %
2020	[...] %	46 %	[více než polovina] %
2019	[...] %	46 %	[více než polovina] %

Zdroj: Odpověď společnosti Bouygues na žádost o informace RFI 2, otázka 3

(66) Tudíž Komise má za to, že společnost Bouygues bude mít výlučnou kontrolu nad Novým subjektem jak po právní stránce, tak fakticky.

(F) Závěr o povaze kontroly nad Novým subjektem

(67) Z výše uvedených důvodů má Komise za to, že Nový subjekt bude kontrolován výlučně společností Bouygues.

3.3.2. *Závěr o podnicích dotčených Transakcí*

(68) Komise má za to, že z důvodu výlučné povahy kontroly společnosti Bouygues nad Novým subjektem jsou podniky dotčenými Transakcí společnost Bouygues (včetně TF1) jakožto nabývací podnik a společnost M6 jakožto cílový podnik.

3.4. **Závěr o významu Transakce pro Unii**

(69) Vzhledem k tomu, že jak společnost Bouygues, tak společnost M6 vykazují více než dvě třetiny svého obchodního obrátu ve Francii, má Komise za to, že Transakce nepředstavuje spojení podniků s významem pro Unii.

4. ZÁVĚRY

(70) Komise není příslušná k posouzení Transakce.

(71) Toto rozhodnutí bude oznámeno společnosti Iliad a bude zveřejněno v Úředním věstníku bez jakýchkoli důvěrných prvků nebo obchodního tajemství.

ISSN 1977-0863 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5163 (papírové vydání)

Úřad pro publikace
Evropské unie
L-2985 Lucemburk
LUCSEMBURSKO

CS